

တက္ကသိုလ်

နေလင်းအောင်

ဘယ်သူ့ရဲ့သလဲ

ကျင်းချာရီချီ၏ ကျူးကပ်ချင်းယဉ်

စတိုး/လုံးချင်း

အခန်း (၁)
တစ်သောင်းတန် ဆန်ပြုတ်သောက်သူများ

သွေးဝိညာဉ်ဂိုဏ်း။

သွေးဝိညာဉ်ဂိုဏ်းသည် လွန်ခဲ့သော တစ်နှစ်ခန့်မှစ၍ သိုင်းလောကတွင် စတင်ပေါ်ပေါက်ခဲ့သည်။

ရောက်ရောက်ချင်း ဆောက်နှင့်ထွင်း ဆိုသလို သွေးဝိညာဉ်ဂိုဏ်းသည် ပေါ်ပေါက်သည်နှင့် အစွမ်းပြတော့၏။

သိုင်းလောကသားများ အားလုံးတို့သည် သွေးဝိညာဉ်ဂိုဏ်း ဟူသော အမည်ကို ကြားလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်သွားကြလေသည်။

အကြောင်းကား...

သွေးဝိညာဉ်ဂိုဏ်းသည် ဤတစ်နှစ်အတွင်း သိုင်းလောကမှ အင်အားကြီးမားသော ဂိုဏ်းကြီးငါးဂိုဏ်းနှင့် အဖွဲ့အစည်းဆယ်ဖွဲ့တို့အား တိုက်ခိုက်ချေမှုန်းကာ မိမိဂိုဏ်း၏ လက်အောက်ခံဘဝသို့ ကျရောက်စေခဲ့သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ဤမျှမကသေးပါ။

သွေးဝိညာဉ်ဂိုဏ်းသည် ကုန်သည်ပွဲစား၊ ခရီးသွားများထံ

မှ ဓားပြတိုက်ခြင်း၊ လူသတ်ခြင်းတို့ကိုလည်း ပြုလုပ်ခဲ့သေးသည်။
သူတို့ မလုပ်သည်မှာ မုဒိမ်းမှုသာ ရှိတော့သည်။

အံ့ထူးသဖြင့်...

သွေးဝိညာဉ်ဂိုဏ်းသည် မည်သည့် နေရာတွင် စခန်းချ
၍ တည်ရှိပါသနည်း။ မည်သူမျှ မသိပါချေ။ မည်သို့ဆိုစေ။

သက်ဆိုင်ရာ အာဏာပိုင်များတို့သည် သွေးဝိညာဉ်ဂိုဏ်း
၏ ဒုစရိုက်မှုများ ကျူးလွန်မှုကို ဟန့်တားရန် နည်းလမ်းအမျိုးမျိုး
ရှာဖွေကြံဆကြလေသည်။ နောက်ဆုံးတွင်...

နေပြည်တော်မှ သက်ဆိုင်ရာအာဏာပိုင်များတို့သည်
သိုင်းပညာ အလွန်အဆင့်မြင့်၍ ယုံကြည်စိတ်ချရသော ထောက်
လှမ်းရေးမှူး တစ်ယောက်အား လျှို့ဝှက်စွာဖြင့် သွေးဝိညာဉ်ဂိုဏ်း
အား ဖြိုခွဲရန် သိုင်းလောကသို့ စေလွှတ်လိုက်ရလေသည်။

ထိုလူသည် မည်သူနည်း။

ထိုလူသည် သွေးဝိညာဉ်ဂိုဏ်းအား အမှန်တကယ် ဖြိုခွင်း
နိုင်ပါမည်လော။ ထိုလူသည် လျှို့ဝှက်လူ ဖြစ်ပါသည်။ ထိုလူကို
မည်သူမျှ မသိရှိကြပါ။

မိုးသည် အဆက်မပြတ် ရွာသွန်းနေသည်။

မိုးသီးမိုးပေါက်များ အဆက်မပြတ် ကျဆင်းသံသည် ညကို
ထိတ်လန့် ချောက်ချားစေ၏။ သို့သော်... ရွံ့ဗွက်များ ထူထပ်
သော လမ်းကျဉ်းကလေး၌ မှန်ပျံ့ မီးရောင်အား တွေ့မြင်နေရ

သေး၏။

ထိုမီးရောင် ထွက်ပေါ်လာသောနေရာသည် ဝါးဖြင့်
တည်ဆောက်ထားသော လမ်းဘေးစားသောက်ဆိုင်လေး တစ်ဆိုင်
မှဖြစ်သည်။ မီးခိုးမှိုင်းများ ပြည့်နှက်နေသော မီးအိမ်လေးတစ်လုံး
သည် ဆိုင်ကလေး၏ အလယ်တွင် တည်ရှိနေသည်။

လေတိုက်သဖြင့် မီးအိမ်ကလေး လှုပ်ယမ်းနေသည်။

ယင်းဆိုင်ကလေးသည် လမ်းဘေးစားသောက်ဆိုင်လေး
တစ်ဆိုင်ပင်ဖြစ်သည်။

ဤမျှ မိုးတဖွဲဖွဲ ရွာသွန်းနေသောည။

ဤကဲ့သို့ ညဉ့်နက်နေသော အချိန်။

ယင်းသို့ ရွံ့ဗွက်များ ထူထပ်နေသော လမ်းကြားသို့
မည်သူက လာရောက်ပြီး စားသောက်ကြပါမည်နည်း။ ကလေး
ကချေများပင် ဝင်ရောက်စားသောက်ကြမည် မဟုတ်ချေ။

ထို့ကြောင့် . . . ဆိုင်ရှင်အဘိုးအို၏ မျက်နှာပေါ်မှ ပါးရေ
များသည် ပို၍ ရှုံ့တွလှလေသည်။ အဘိုးအိုသည် အိုလှလေပြီ။
သို့သော် . . .

ဆိုင်ရှင်အမျိုးသမီး၏ မျက်နှာမှာ နုနယ်ချောမော၍ ဆေး
ရောင်စုံများဖြင့် ခြယ်သထားလေသည်။ သူမ၏အသက်သည်
သုံးဆယ်ခန့်သာ ရှိဦးမည်ဖြစ်သည်။

သူမ၏ခန္ဓာကိုယ်သည် အချိုးအစား ပြေပြစ်လှပေသည်။

ဤမျှ လှပချောမောသော အမျိုးသမီးသည် အသက်
အရွယ် အိုမင်းလှသော အဘိုးအို၏ ဇနီးမောင်နှံအဖြစ် ဖန်တီးခဲ့
သော ဘဝကြံမှာသည် မည်မျှ လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်ပါသနည်း။ ထူး

လည်းထူး၊ ဆန်းလည်းဆန်းလှသော လောကပေတကား။

လောကသည် မည်သည့်အရာမဆို အစဉ်အမြဲ ပြောင်းလဲ
နေတတ်သည်။ ယခုလည်း...

လမ်းကြားကလေးထဲမှ ခြေသံတစ်သံသည် ထွက်ပေါ်လာ
သည်။ မိုးဖွဲကလေးများကြားတွင် အစိမ်းရောင် ဝတ်ဆင်ထား
သော လူတစ်ယောက်သည် ဗွက်များကို နင်းကျော်ဖြတ်ကာ ဆိုင်
လေးထဲသို့ ဝင်လာလေသည်။

ထိုလူ၏မျက်နှာသည် မီးအိမ်မှ ထွက်ပေါ်လာသော
ဝါကြင့်ကြင့် မီးရောင်ကဲ့သို့ပင် အဝါရောင် သမ်းနေသည်။

ဝေဒနာရှင်တစ်ယောက်နှင့် တူလှပေသည်။

သို့သော်...

သူသည် ဆိုင်ထဲသို့ ရောက်လာသည်နှင့် ဆိုင်ရှင်အဘိုး
အိုအား ကျယ်လောင်သော အသံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။ သူ့အသံ
ကား လူမမာ၏ အသံမျိုး မဟုတ်ချေ။

“ကျုပ် ဆန်ပြုတ်သောက်မယ်... ဆန်ပြုတ်တစ်ခွက်ကို
ပန်းကန်လုံး ကြီးကြီးနဲ့ ထည့်ပေးပါ...”

ထိုသို့ မာကျောစွာ ပြောလိုက်ပြီး နီးရာခုံတစ်ခုံတွင် ဝင်
ထိုင်လိုက်လေသည်။ ဟန်ပန်အမူအရာက ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့သူ
ဟုလည်း ပြော၍မရချေ။

ဆိုင်ရှင်အဘိုးအို၏ ဇနီးသည် ထိုလူထိုင်နေသော စားပွဲ

အနီးသို့ လျှောက်သွားလိုက်သည်။ ဆင်မယဉ်သာ ခြေလှမ်းမျိုးဖြင့် လျှောက်သွားခြင်း ဖြစ်သည်။ ထို့နောက်...

ချိုလွင်ငြိမ့်ငြောင်းသော အသံဖြင့် မေးလိုက်သည်။

“အစ်ကိုကြီးက ဘယ်လို ဆန်ပြုတ်မျိုး သောက်မှာလဲ”

အစိမ်းရောင် ဝတ်ဆင်ထားသူက အသံသြကြီးနှင့် ပြောလိုက်လေသည်။

“ကျွန်ုပ်သောက်ချင်တာက လျှံငွေ တစ်သောင်းတန်တဲ့ ဆန်ပြုတ်ပါ...”

ဆိုင်ရှင်အဘိုးအိုက အေးတိအေးစက်သော လေသံဖြင့်...

“မင်းက အဲဒီလို လျှံငွေတစ်သောင်းပေးပြီး ဆန်ပြုတ်ကို သောက်နိုင်တဲ့ အရည်အချင်း ရှိလို့လား...”

အစိမ်းရောင် ဝတ်ဆင်ထားသောလူသည် ပခုံးတစ်ချက် တွန့်လိုက်ပြီး...

“စမ်းကြည့်သေးတာပေါ့...”

ရုတ်တရက် အေးစက်သော အလင်းရောင်သည် ဖွေးခနဲ ပေါ်ထွက်လာသည်။

အစိမ်းရောင် ဝတ်ဆင်ထားသောလူ၏ လက်ထဲမှ သုံးပေခန့်ရှည်သော ဓားတစ်လက်သည် မြွေတစ်ကောင်ပမာ တိုးထွက်လာပြီး မလှုပ်မယှက် ထုံထိုင်းထိုင်း နိုင်လှသော ဆိုင်ရှင်အဘိုးအို၏ရင်ဝသို့ ထိုးသွင်းလိုက်သည်။

ဆိုင်ရှင်အဘိုးအို၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် ရဟတ်ပမာ လှည့်လိုက်ပြီး၊ ခေါက်ဆွဲအား ညှပ်ယူရန် အသုံးပြုသော တူအကြီး နှစ်ချောင်းဖြင့် အစိမ်းရောင် ဝတ်ထားသော သူ၏ပခုံးပေါ်ရှိ သွေး

ကြောတစ်နေရာသို့ ထောက်လိုက်လေသည်။

အစိမ်းရောင် ဝတ်ဆင်ထားသော လူ၏လက်သည့် တစ်ချက်စေ့ယမ်း လှုပ်ခါးလိုက်ရာ ဓားရောင် ထပ်မံဝင်းလက်သွားပြန်သည်။ ဓားဖျားသည် ဆိုင်ရှင်အဘိုးအို၏ ရင်ဝသို့ ထိုးသွင်းနိုင်မလို ဖြစ်သွားသည်။ သို့သော်...

“ချမ်း...”

ဓားဖျားသည် သံပြားတစ်ခုပေါ်သို့ ထိုးမိသွားသည့် အလား အသံထွက်ပေါ်လာသည်။ ထို့နောက်...

အရောင်တစ်ချက် လင်းလက်သွားပြီ ဓားသည် ဓားအိမ်ထဲသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိ သွားလေတော့သည်။ ယခု...

အစိမ်းရောင် ဝတ်ဆင်ထားသူသည် ဆက်လက် တိုက်ခိုက်ခြင်း မပြုတော့ချေ။

သူသည် ဆိုင်ရှင်လင်မယားအား အေးစက်စက်ဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်။ ဆိုင်ရှင်အမျိုးသမီးက ပြုံးလိုက်ရင်း...

“ရှင့်ဓားပညာ မဆိုးဘူး...”

“ထိုင်ပါရှင် ဆန်ပြုတ်သောက်ပါ...”

အစိမ်းရောင် ဝတ်ဆင်ထားသော သူသည် တိတ်ဆိတ်စွာ ထိုင်ချလိုက်သည်။ ဆန်ပြုတ်ပန်းကန်သည် အလျင်အမြန်ပင် သူ့ရှေ့သို့ ရောက်လာလေသည်။

ဆန်ပြုတ်ပန်းကန်သည် ဝက်သားဆန်ပြုတ် မဟုတ်ပါ။ ဘဲသားဆန်ပြုတ်လည်း မဟုတ်ပါ။ ထို့ပြင် ဆန်ပြုတ်ပင် ရှိမနေပါ။

သို့သော် ဆန်ပြုတ်ပန်းကန်အတွင်း၍ လျှံငွေတစ်သောင်းတန်သော ငွေလွှဲလက်မှတ် တစ်ထပ်ပါရှိနေသည်။

အစိမ်းရောင် ဝတ်ဆင်ထားသောသူသည် ပန်းကန်
အတွင်းမှ ငွေလွဲလက်မှတ်အား တွေ့လိုက်ရသောအခါ သူ၏မျက်
လုံးအစုံသည် ဝင်းလက်သွားလေသည်။

တစ်သောင်းတန် ငွေလွဲလက်မှတ်။ သူသည် ဆန်ဖြုတ်
ပန်းကန်ကို သူရှေ့သို့ ဆွဲယူလိုက်လေ၏။

အခန်း (၂) ပလ္လေနက်

ဤကဲ့သို့ ရွံ့ဗွက်များ ထူထပ်နေသော လမ်းကြားကလေး
ထဲတွင် . . .

ယင်းကဲ့သို့ စုတ်ချာသော စားသောက်ဆိုင်ကလေးမှ ယင်း
ကဲ့သို့ လျှံငွေတစ်သောင်းတန်သော ဆန်ပြုတ်များကို ရောင်းရခြင်း
မှာ အံ့ဖွယ်ပင် ဖြစ်ပေသည်။ နောက်ပြီး သူက ဆန်ပြုတ်ရောင်းပြီး
လျှံငွေတစ်သောင်း ယူသည်မဟုတ်။ ဆိုင်ကပင် ပြန်ပေးနေသေး
သည်။

သို့သော် ဤလူတစ်ယောက်တည်းသာ ဤသို့ ဆန်ပြုတ်
မျိုးသောက်နိုင်သည့် အရည်အချင်း ရှိသည်မဟုတ်ပါ။

သူထိုင်ချလိုက်သည်နှင့် ဒုတိယလူ ထပ်မံရောက်ရှိလာ
လေသည်။ ရိုးရိုးသားသား ပုံသဏ္ဌာန်ရှိသော လူငယ်တစ်ယောက်
ဖြစ်သည်။ ဆိုင်ရှင်ဇနီးသည် ထိုလူငယ်ဆီသို့လျှောက်သွားလိုက်ပြီး . .

“ဘာများ သုံးဆောင်မလဲရှင့် . . .”

ထိုလူငယ်သည် ဆိုင်ရှင်ဇနီးကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး

အေးစက်သော လေသံဖြင့် ရှင်းရှင်းပင် ပြောသည်။

“ကျုပ် လျှံငွေတစ်သောင်းတန်တဲ့ ဆန်ပြုတ်သောက်ချင်တယ်...”

“လူငယ်၏ စကားဆုံးသွားသောအခါ ဆိုင်ရှင်ဇနီးသည် ဆိုင်ရှင်အဘိုးအိုအား တစ်ချက်လှမ်းကြည့်သည်။

အဘိုးအိုသည် ထိုလူငယ်ရှေ့ဆီသို့ ရောက်သည်နှင့် လူငယ်အား စူးစမ်းဟန်ဖြင့် အကဲခတ်ကြည့်နေသည်။

အဘိုးအို၏ အကြည့်ကို နားလည်ဟန်ဖြင့် လူငယ်ကပြုံး၍ ပြောလိုက်လေသည်။

“ဘာလဲ... ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို အရည်အချင်း မရှိဘူး လို့ထင်နေတာလား...”

“ဟား... ဟား... ဟား... ခင်ဗျား အထင်မကြီးဘူး ဆိုတာ ယုံပါတယ်... ဘယ်သူမဆို ကိုယ်နဲ့ယှဉ်ပြိုင် မတိုက်ခိုက်ရ သေးဘဲနဲ့ တစ်ဖက်လူကို ဘယ်အထင်ကြီးလိမ့်မလဲ... ဒါ... သဘာဝပဲ... အဲဒီတော့ စမ်းကြည့်ပေါ့ဗျာ...”

လူငယ်သည် ထိုသို့ပြောလိုက်ပြီး အဘိုးအိုအား အဓိပ္ပာယ် ပါပါ တစ်ချက်ကြည့်လိုက်သည်။

ရုတ်တရက်...

လူငယ်သည် ခါးမှ ဓားကိုဆွဲ၍ ထုတ်လိုက်သောအခါ...

“ချမ်း... ချမ်း...”

ဟူသောအသံနှင့် အဖြူရောင် အလင်းတန်းကလေးသည် လျင်မြန်စွာဖြင့် ဆိုင်ရှင်၏ ရင်ဝသို့ သုံးချက်တိတိ မှန်သွားစေ လေသည်။ ထိုလူငယ်၏ ဓားပညာမှာ သူတို့ထင်ထားသည်ထက်

အဆပေါင်းများစွာ သာလွန်နေလေသည်။

ဆိုင်ရှင်အဘိုးအို၏ မျက်နှာသည် ကွက်ခနဲ ပျက်သွားသည်။ ဆိုင်ရှင်အဘိုးအိုက မယုံကြည်နိုင်သော မျက်လုံးအစုံဖြင့် လူငယ်အား လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ သို့သော်...

ဆိုင်ရှင်၏ ဇနီးသည်မျက်နှာသည် ပြုံးရွှင်နေလေသည်။

လူငယ်၏ မျက်လုံးအစုံမှာလည်း အေးစက်ခက်ထန်လာသည်။ သူ၏လက်တစ်ဖက်သည် ခါးမှ ချိတ်ထားသော ဓားအိမ်ထဲသို့ သွင်းထားကာ ဓားရိုးပေါ်သို့ ရောက်သွားပြီး ခန္ဓာကိုယ်အား ဖြည်းညင်းစွာဖြင့် နောက်သို့ လှည့်လိုက်လေသည်။

ယင်းသို့ နောက်လှည့်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် လူငယ်၏မျက်လုံးအစုံသည် အေးစက်ခက်ထန်သွားသည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်... ယခုအခါ လူငယ်၏ရှေ့တွင် လူတစ်ယောက် မတ်တပ်ရပ်နေသည် မဟုတ်ပါလော။

ထိုလူ၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် ပလွေတစ်ချောင်းပမာ ပိန်လှ၍ နေသည်။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်သည် သူ့ပလွေနှင့် တူနေသည်။

ထိုလူသည် မီးခိုးရောင်ဝတ်စုံကို သပ်ရပ်စွာ ဝတ်ဆင်ထားလေသည်။ ထိုလူသည် ဟောင်းနွမ်းသော ခမောက်တစ်ခုကို ခပ်ငိုက်ငိုက် ဆောင်းထားသည်။

ထိုလူ၏ လက်ထဲတွင်လည်း ပလွေနက် တစ်ချောင်းကို ကိုင်ဆောင်ထားလေသည်။ ထိုလူ၏ပုံမှာ ပိန်သည်ကလွဲ၍ ဘာမျှ မထူးခြားလှချေ။ ထိုလူက လူငယ်အား စူးရှစွာကြည့်လိုက်ပြီး မေးလိုက် လေသည်။

“မင်းက မရဏဓားကျုံးတာရဲ့ တပည့် မဟုတ်လား...”

လူငယ်က ထိုလူအား အေးစက်စွာ ပြန်၍ ကြည့်လိုက်ပြီး
“ဟုတ်တယ်...”

မီးရောင်သည် လွန်စွာမှေးမှိန်လှသည် ဖြစ်သော်လည်း
ထိုလူ၏ မျက်နှာအား ပီပီပြင်ပြင် တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

ထိုလူ၏ မျက်နှာကို မြင်သောအခါ လူငယ်သည် နောက်
သို့ ခြေတစ်လှမ်း ဆုတ်သွားသည်။

ထို့နောက် လူငယ်သည် တုန်ယင်သော အသံဖြင့်...
“ပလွေနက်...”

ပလွေနက်ကို ကိုင်ဆောင်ထားသော သူသည် ပြုံး၍
ခေါင်းညိတ်လိုက်လေသည်။ ထို့နောက်...

“ဟုတ်ပါတယ်... ကျုပ်က မင်းထင်တဲ့ ပလွေနက်ပါပဲ”
လူငယ်၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် ဆတ်ခနဲ တုန်ခါသွား၏။

ထိုလူမှာ မည်သူမည်ဝါ ဖြစ်သည်ကို သူသိလိုက်ပြီ မဟုတ်
ပါလော။ ပလွေနက်က သူ၏ပလွေကို တိုက်ခိုက်ရန် အသင့်ပြင်
လိုက်သည်။ သူ၏အသွင်မှာ မာန်ဖီနေသော ကျားတစ်ကောင်ကဲ့သို့
ခက်ထန်လှသည်။ ရုတ်တရက်...

ဆိုင်ရှင်၏ဇနီးက သူထံသို့ အလျင်အမြန် လျှောက်လာပြီး
သူမ၏လက်ဖြင့် ပလွေနက်၏ လည်ပင်းကို သိုင်းဖက်ထားလိုက်
သည်။ သူမသည် ခြေဖျားထောက်လိုက်ပြီး ထိုလူ၏အနားသို့
ကပ်ကာ အသံတိုးတိုးဖြင့် ပြောလိုက်၏။

“သူ့ကို ရှင်မသတ်ရဘူး...”

ဆိုင်ရှင်ဇနီးက သာယာငြိမ့်ငြောင်းသော အသံဖြင့်...

“ကျွန်မကိစ္စပြီးရင် ရှင့်စိတ်တိုင်းကျ သူ့ကို လုပ်ချင်သလို

လုပ်နိုင်တယ်...ဟဲ...ဟဲ...ဟဲ...ဟဲ... သူက ပြေးလို့ လွတ်မှာတဲ့
လား...နောက်ပြီး ကျွန်မကလည်း မပြေးပါဘူးရှင်...”

သူမ၏ ပြောဆိုဆက်ဆံပုံမှာ ကန့်ကလျနိုင်ဟန်ရှိလှ၏။
သူမ၏ ခပ်ပွန်းဖြစ်သူ ဆိုင်ရှင်အဘိုးအို ရှိနေသည်ကိုပင် မေ့လျော့
နေပုံရသည်။ ပလွေနက်ဆိုသောသူက သူမအား စူးစိုက်ကြည့်လိုက်
ပြီး ရုတ်တရက် ပြောလာလေ၏။

“ကျုပ်ကို လျှံငွေတစ်သောင်းတန်တဲ့ ဆန်ပြုတ်တစ်ပွဲ ပေးပါ”
ဆိုင်ရှင်ဇနီးက တွန့်ကြေသွားသော အင်္ကျီကို ဆွဲဆန့်
လိုက်ပြီး သူက ရယ်မောလိုက်သည်။

“ဒီစကားဝှက်က ကျွန်မ ချိန်းထားတဲ့လူနဲ့ ပြောထားတဲ့
စကားဝှက်ပါ။ ရှင်က ဒီစကားဝှက်ကို ပြောစရာ မလိုဘူး၊ ဘာဖြစ်
လို့လဲဆိုတော့ ကျွန်မ ရှင့်ကို ကောင်းကောင်းသိနေတာပဲ”

ပလွေနက်ဆိုသောသူက စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောတော့
ပါ။ ထို့ပြင်... လူငယ်ကိုလည်း လုံးဝ လှည့်၍ပင် မကြည့်ပါချေ။

ရုတ်တရက်... လေချွန်သံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာသည်။

စားသောက်ဆိုင် အတွင်းမှ လူစုသည် လေချွန်သံ လာရာ
လမ်းလေးဆီသို့ စူးစိုက်ကြည့်နေလိုက်သည်။

ထိုအချိန်မှာပင်...

လူတစ်ယောက်သည် လွတ်လပ်ပေါ့ပါးစွာဖြင့် လေချွန်
ရင်း လမ်းကြားထဲသို့ လျှောက်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရတော့သည်။

ထိုလူသည် သူတို့တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူး မမြင်ဖူး
သော လူတစ်ယောက်ပင် မဟုတ်ပါလော။

အနံ့ (၃) ကယ်တင်ရှင်

ယင်းလူ၏ ပုံပန်းသဏ္ဌာန်နှင့် ရုပ်သွင်မှာ ထူးခြားခြင်း
မရှိပါ။ ထို့ပြင်...

ပို၍ တိတိကျကျ ပြောရလျှင် ထိုလူ၏ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်
တွင် မည်သည့်လက်နက်မှ ကိုင်ဆောင်ထားခြင်း မရှိသောကြောင့်
ဖြစ်သည်။ ထိုလူ၏အရပ်မှာ သာမန်အရပ်ထက် အနည်းငယ် ပို၍
မြင့်လေသည်။

သူ၏အဝတ်အစားသည် အဖိုးတန် အဝတ်အစားများ
မဟုတ်သော်လည်း ချုပ်လုပ်ထားသော လက်ရာမှာလည်း အလွန်
ကောင်းမွန်ပြီး အရောင်အဆင်းလည်း အဆင်ပြေ၍ ကြည့်၍
အလွန်ကောင်းသည်။

သူတွင် ဘာလက်နက်မှ ကိုင်ဆောင်ထားခြင်း မရှိဘဲ ထီး
တစ်လက်သာ ကိုင်ဆောင်ထားသည်။

သူသည် တဖွဲဖွဲ ရွာနေသော မိုးဖွဲကြားမှ လမ်းကြားထဲသို့
လျှောက်ဝင်လာသည်။

သူ့ဟန်ပန်ကို ကြည့်ရသည်မှာ လှပသော ပန်းခင်းကလေး
ထဲတွင် လမ်းလျှောက်နေသောသူနှင့် တူလှပေသည်။

ထို့ကြောင့် သူ၏မျက်နှာပေါ်တွင် ပြုံးယောင်ယောင်ရှိနေ
သည်ဟု ထင်မှတ်ရသည်။ သူ့နှုတ်ခမ်းသည် ထူးထူးခြားခြား တွေး
တတ်နေသဖြင့် သူ့အမြဲပြုံးနေသည်ဟု ထင်ရခြင်း ဖြစ်သည်။

ဤအချက်သည်သာ ထိုလူ၏ ထူးခြားသော အချက်ဖြစ်
သည်ဟုဆို ကောင်းဆို ရပေလိမ့်မည်။

ဆိုင်တွင် ကြီးမားသော လင်ဗန်းတစ်ခုရှိသည်။

လင်ဗန်းပေါ်တွင် အမဲသားကင်၊ ဝက်အူချောင်း၊ ပဲပြား၊
ဘဲဥပြုတ် စသည့် စားသောက်ဖွယ်ရာများလည်း ရှိနေသည်။

ထို့နောက် သူသည် လင်ဗန်းကြီးကို လက်ညှိုးထိုးညွှန်ပြီး
“ဒီဟာတွေ အကုန်လုံး နည်းနည်းစီ ထည့်ဗျာ. . . ဝက်အူ
ချောင်းကိုတော့ ပိုထည့်. . .”

ထို့နောက်. . .

“အလောတကြီး လေသံဖြင့် လက်ညှိုးသုံးချောင်း ထောင်
ပြလိုက်ပြီး. . .

“အရက်လည်း သုံးခွက်ပေးဗျာ. . . ဘာအရက်ပဲ ဖြစ်ဖြစ်
ပေါ့. . .”

ဆိုင်ရှင်အဘိုးအိုက စူးစမ်းသော လေသံဖြင့်. . .

“ဆန်ပြုတ်ကော မသောက်ဘူးလားဗျ. . .”

ထိုလူက ခေါင်းကို ခါယမ်းလိုက်ပြီး. . .

“ကျုပ်မှာတာ ဆန်ပြုတ်မှ မဟုတ်ဘဲ. . . ဘာဖြစ်လို့
ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို ဆန်ပြုတ်သောက်မလား-မေးနေတာလဲ. . .”

ဆိုင်ရှင်အဘိုးအိုက ရယ်မောလိုက်ပြီး...

“ဟား... ဟား... ကျုပ်က ခင်ဗျားကို ဆန်ပြုတ်
သောက်မယ့်လို့ ထင်လို့ပါဗျာ... ကျုပ်တို့ဆိုင်က ဆန်ပြုတ် အထူး
ရောင်းတဲ့ဆိုင်ဗျ... ”

ထိုလူက ဆိုင်ရှင်အဘိုးအိုကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ကဲပါ... ကျုပ် ဆန်ပြုတ်သောက်တာ မစားတာက
အရေးမကြီးပါဘူး... ခင်ဗျားကသာ ကျုပ်မှာတာ မြန်မြန်လုပ်
ပေးပါ...”

ထိုသို့ ပြောပြီးသည်နှင့် ထိုလူသည် ခုံတစ်လုံးကို ဆွဲ၍
ထိုင်ချလိုက်လေသည်။ အလိုက်ကန်းဆိုး မသိသူသည် အစားအ
သောက်များ ရောက်လာသဖြင့် ဝမ်းသာသွားသော်လည်း ‘ချက်ချင်း
ပင် ညည်းညူပြန်သည်။

“အင်း... တစ်ယောက်တည်း အရက်သောက်နေတာ
တော့ ပျင်းစရာ ကောင်းပေမယ့် အရက်လုံးဝ မသောက်တာနဲ့စာ
ရင်တော့ မဆိုးပါဘူး...”

သူ၏စကား ဆုံးသွားသည်နှင့်...

“ဖြောင်း... ဖြောင်း... ဖြောင်း...”

ကျယ်လောင်သော လက်ခုပ်တီးသံ ထွက်ပေါ်လာလေ
တော့သည်။

“ဒီစကားဟာ မှန်သော သစ္စာစကားပဲ...”

လူတစ်ယောက်သည် လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးကာ ရယ်မော
လျက် လျှောက်လာနေသည်။ ထို့နောက်...

လက်ခုပ်တီး၍ ဝင်လာသူက ထပ်ပြောလိုက်ပြန်သည်။

“ဒီစကားလေး တစ်ခွန်းတည်းနဲ့တင် ခင်ဗျားကို ကျုပ်
ကြိုက်သွားပြီ. . .”

ထိုလူသည် ထပ်မံရယ်မောလိုက်ပြန်သည်။

သူ၏ရယ်မောသံမှာ သာမန်ထက် ကျယ်လောင်လှပေ၏။

“လမ်းလျှောက်လာသောအခါ သူ၏ခါးမှာ ဖြောင့်မတ်နေ
၏။ သူ၏ အဝတ်အစားများမှာလည်း ချပ်ရပ်သေသပ်လွန်းသဖြင့်
မကြာမီကမှ လဲထားဟန် ရှိသည်။

သူ၏ခါး၌ ရွှေရောင်ဓားအိမ်ရှိသော ဓားရှည်တစ်လက်
ချိတ်ဆွဲထားသည်။

ရွှေရောင်ကွပ်ထားသော ဓားရိုးသည် မျက်စိများကျိန်း
စပ်နေအောင်ပင် ပြောင်လက်လှပေသည်။

သူ၏ပုံပန်းသဏ္ဌာန်ကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် အခြားသူများ
က သူ့အား အထင်ကြီးစေရန် ကိုယ့်ကိုယ်ကို အချိန်ကုန် လှုပ်နှံခံ
ပြီး ပြင်ဆင်ထားမှုန်း သိသာလှသည်။ သို့သော်. . .

သူသည် မည်သို့ပြင်ဆင်ထားပါစေ၊ သူ၏ဇရာဟောင်း
အိုမင်းရင့်ရော်နေပုံနှင့် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေပုံများကိုမူ ဖုံးကွယ်၍
မရနိုင်ပါ။

ဤအချက်ကိုလည်း သူက သိရှိထားပုံရသည်။ သူကလည်း
လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးပြီး ဖျတ်ဖျတ်လတ်လတ်နှင့် ပြောလိုက်ခြင်း
မှာ သူ့အားနည်းချက်များကို ဖုံးကွယ်ထားလိုဟန် ရှိပေသည်။

ထိုလူသည် စားသောက်ဆိုင်ထဲသို့ ခပ်သွက်သွက် လှမ်းဝင်
လိုက်ပြီး. . .

“ခက်တာက ကျုပ် အခု ခင်ဗျားနဲ့ အရက် မသောက်နိုင်

သေးဘူး... ကျုပ် ဆန်ပြုတ်သောက်လိုက်ဦးမယ်ဗျာ... "

ထိုလူသည် ဆိုင်ရှင်အဘိုးအိုဘက်သို့ လှည့်လိုက်ပြီး...

"ကျုပ်ကို လျှံတစ်သောင်းတန်တဲ့ ဆန်ပြုတ်တစ်ပွဲပေးပါဗျာ..."

ဆိုင်ရှင်အဘိုးအိုသည် ထိုသူ့အား မကျေမနပ်နှင့် လှမ်း၍ ကြည့်နေသည်။

သူ၏အကြည့်မှာ သူစိမ်းတစ်ယောက်ရှိနေသည်ကိုပင် သတိမထားရကောင်းလား ဟုပြစ်တင်လိုက်သော အကြည့်မျိုးဖြစ်ပါသည်။ သို့သော်...

ရွှေရောင်ဓားကို လွယ်ထားသူက ဆိုင်ရှင် အဘိုးအို၏ ပြစ်တင်အကြည့်ကို နားမလည်ဟန်ဖြင့် ဆိုင်ရှင်အဘိုးအိုအား ဒေါသသံဖြင့် မေးလိုက်လေသည်။

"ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို ဘာဖြစ်လို့ စကားမပြောတာလဲ... အယ်လိုလဲ... ကျုပ် ချူးဖုန်းဆင်း အသက်ကြီးလာလို့ မင်းတို့ ကျွေးတဲ့ ဆန်ပြုတ်ကို မသောက်နိုင်တော့ဘူးလို့များ ထင်နေလို့လား... ဒါမှမဟုတ် မင်းရဲ့ဆိုင်မှာ ဆန်ပြုတ်မရလို့လား..."

သူ၏အသံသည် ဒေါသဖြင့် တုန်ခါနေသည်။

"ရှင်းရှင်းပြောမယ်... ဒီဆန်ပြုတ်ကို ကျုပ်မသောက်ရတာက အရေးမကြီးဘူး... ဒါပေမယ့် ကျုပ်မှာ သောက်နိုင်တဲ့ အရည်အချင်း ရှိမရှိဆိုတာကတော့ ပြရဦးမယ်..."

ထို့နောက်...

သူသည် ဓားကိုဆွဲထုတ်လိုက်လေသည်။

ရွှေရောင်အလင်းတန်းတစ်ခု ဝင်းလက်သွားသည်။

သူ၏ဓား ဆွဲထုတ်သော နည်းစနစ်မှာ မှန်ကန်တိကျလှ
လေသည်။ သို့သော်...

သူ၏ လက်ချောင်းကလေးများသည် အနည်းငယ် တုန်
ယင်နေသည်။ ဆိုင်ရှင်အဘိုးအို၏ လက်ထဲမှ တူနှစ်ချောင်းသည်
ရုတ်တရက် ထိုလူ၏ မျက်လုံးအား ထိုးဖောက်လိုက်သည်။

ဓားသည် ဆိုင်ရှင်၏ရင်ဝသို့ မရောက်မီမှာပင် တူနှစ်
ချောင်းသည် ဓားသမား၏ မျက်ခုံးမွှေး အနီးသို့ ရောက်ရှိလာ၏။

ဓားကိုင်ထားသောလူသည် လျင်မြန်စွာ နောက်သို့ဆုတ်
သွားလိုက်သည်။

ခြေတစ်လှမ်းမျှသာ ဆုတ်လိုက်ရသည်။ တူနှစ်ချောင်း
သည် ရုတ်တရက် အောက်သို့ အရှိန်နှင့် ရိုက်ချလိုက်ရာ ဓားကိုင်
လူ၏ လက်ကောက်ဝတ်ပေါ်သို့ ရိုက်မိသွားသည်။

“ချွမ်...”

လက်ထဲမှ ဓားသည် မြေပေါ်သို့ လွင့်ကျသွားလေသည်။

ချူးဖုန်းထင်းသည် ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားသည်။

သူကြိုးစား ဖုံးကွယ်ထားသော အရာခပ်သိမ်းတို့သည်
တဒက် အချိန်အတွင်း အားလုံးပေါ်လွင်သွားလေသည်။

ချူးဖုန်းထင်းသည် အသက်ကြီးရင့်လာပြီ ဖြစ်သည်။

ထိုကြောင့်...

သူသည် ငယ်စဉ်ဘဝတုန်းကကဲ့သို့ သွက်လက်ထက်မြက်
ခြင်း မရှိတော့ပါချေ။

ယခုဆိုင်ထဲမှ လူအားလုံးတို့သည် မည်သူကမျှ ဂရုစိုက်
၍ မကြည့်တော့ပါ။

သူသည် ခါးကိုကိုင်လိုက်ပြီး မြေပေါ်မှာ ကျနေသော ဓားကို ဖြည်းညှင်းစွာ ကောက်ယူလိုက်သည်။

သူ၏ခြေလှမ်းသည် နောက်သို့ တစ်လှမ်းချင်း ဆုတ်သွားသည်။ သူ၏မျက်လုံးအစုံသည် ဆိုင်ရှင်အဘိုးအို၏ လက်ထဲမှ တူနှစ်ချောင်းကို စိုက်ကြည့်နေသည်။

သူ၏လက်များသည် တုန်ယင်နေသည်။ တစ်ကိုယ်လုံးလည်း တဆတ်ဆတ် တုန်ယင်နေ၏။

သူ၏ မျက်လုံးအစုံတွင် မျှော်လင့်ချက် ကင်းမဲ့ခြင်းနှင့် ကြောက်ရွံ့ခြင်း အရိပ်အယောင်များ ပေါ်လွင်နေ၏။

သူက နောက်သို့ တစ်လှမ်းချင်း ဆုတ်တိုင်း သေခြင်းနှင့် ပို၍ပို၍ နီးကပ်သွားသည်ကို ရိပ်စားမိလေ၏။

အရက်သောက်နေသော လူစိမ်းသည် ရုတ်တရက် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။

ငွေတုံးကလေး တစ်တုံးကို စားပွဲပေါ်၌ တင်ထားလိုက်ပြီး သူ၏ထီးကို ဖွင့်ကာ ထိုလူအား ဖေးမလိုက်သည်။

သူသည် ချူးဖုန်းထင်းအား ပြုံးပြလိုက်ပြီး...

“ခင်ဗျား အရက်ရှိန် ထလာပြီနဲ့ တူတယ်...”

သူသည် ထိုသို့ ပြောလိုက်ပြီး ဆိုင်ရှင်အဘိုးအိုဘက်သို့ လှည့်ကာ...

“ခင်ဗျားဆိုင်က အရက်က ညံ့လိုက်တာဗျာ... ကျုပ်တို့ ဒီပြင် နေရာသွားသောက်ကြမယ်...”

အခန်း (၄)
ဖြိုင်ဖက်ကင်း ဆိုင်သမား

သစ်လွင်သော ထီးကလေးက မိုးဖွဲကလေးများအား ကာရံထားသည်။ လူတုတ်ယောက်အား ဖေးမ၍ ရွံ့ငွက်ထူသော လမ်းကြားကလေးထဲမှ တဖြည်းဖြည်းချင်း ထွက်သွားကြပုံမှာ မျက်စိနောက်စရာပင် ကောင်းလှသည်။

အစိမ်းရောင် ဝတ်ဆင်ထားသော သူသည် ဆတ်ခနဲ ထရပ်လိုက်လေသည်။ သူငယ်၏ လက်ချောင်းသည် ခါးမှစားကို အသင့်ဆွဲထုတ်လိုက်နိုင်ရန် ဆုပ်ကိုင်ထားလေသည်။

ဆိုင်ရှင်အဘိုးအိုသည် ထခုန်လိုက်ရန် ဟန်ပြင်နေ။

ဆိုင်ရှင်၏ဇနီးသည် ရုတ်တရက် စားပွဲအား တစ်ချက်ပုတ် လိုက်ပြီး...

“ရှင်တို့ အားလုံး သူတို့နောက်ကို လိုက်မသွားပါနဲ့...”

ထို့နောက်... ဆိုင်ရှင်၏ဇနီးသည် ခက်ထန်မာကြောသော လေသံဖြင့် ပြောသည်။

“ရှင်တို့ ဘယ်သူမှ မလိုက်ကြပါနဲ့... လိုက်တဲ့လူတွေ

ပလွေနက် ကိုင်ဆောင်ထားသောသူ၏ မျက်ခုံးအစုံသည် အပေါ်သို့ မြင့်တက်သွားသည်။

“ဘာဖြစ်လို့ ခင်ဗျားက ဒီလိုအထင်တကြီးနဲ့ ပြောနိုင်တာလဲ...”

ဆိုင်ရှင်ဇနီးက မချီပြုံး ပြုံးလိုက်သည်။

“လောကမှာ ဘယ်သူမှ သူ့ကို သိုင်းကွက်တစ်ကွက်တည်းနဲ့ သတ်လို့မရဘူး...”

ထို့နောက် ဆိုင်ရှင်ဇနီးသည် ပခုံးတစ်ချက် တွန့်လိုက်သည်။

“ကျွန်မ မှတ်မိသလောက် ပြောရမယ်ဆိုရင် ဒီလူတစ်သက်တာမှာ တစ်ခါမှ အရှုံးမရှိခဲ့ဖူးလို့ ထင်တယ်...”

ပလွေနက် ကိုင်ဆောင်ထားသော လူ၏မျက်နှာ ကွက်ခနဲ တစ်ချက်ပျက်သွားသည်။

“နေပါဦး... သူက ဘယ်သူလဲ...”

ဆိုင်ရှင်ဇနီးသည် ထိုလူ၏အမည်ကို ထုတ်ဖော်ပြောပြလိုက်လေသည်။ သူမ စကားကိုကြားရသောအခါ အားလုံး၏ မျက်နှာများ ပျက်သွားကြသည်။

သူတို့ အားလုံး၏ ပါးစပ်များသည်လည်း စေ့စေ့ပိတ်ထားလိုက်ကြလေသည်။ သူတို့အားလုံး စကားမပြောနိုင်ကြတော့ပေ။

ဆိုင်ရှင်ဇနီးသည် မည်သည့်အမည်ကို ထုတ်ဖော်ပြောဆိုလိုက်ပါသနည်း။ သူမ ပြောလိုက်သည့် နာမည်မှာ ‘စွေတုံးလျှာ’ ဖြစ်သတည်း။

အနံ (၅)
ပထိဗြူပေါ်မှ သိမ်းငှက်

မြင့်မားသော အုတ်နံရံ။
ထည်ဝါသော အဆောက်အဦး။

ကျယ်ဝန်းသော ပန်းခြံ။

စွေတုံးလျှူသည် ချွေးဖုန်းထင်းအား ထိုခြံဝင်း၏ အနောက်
ဘက်မှ တံခါးငယ် တစ်ခုရှေ့သို့ ခေါ်ဆောင်လာသည်။
ထို့နောက် . . .

အလောတကြီး လေသံဖြင့် . . .

“ဒီမှာ ခဏစောင့်နေ . . . ဘယ်မှမသွားပါနဲ့ . . .”

သူသည် ယင်းသို့မှာကြားပြီးနောက် သူ၏ခန္ဓာကိုယ် ရုတ်
တရက် မြောက်တက်သွားပြီး မြင့်မားသော အုတ်နံရံပေါ်သို့ ကျော်
စက်ကာ ကွယ်ပျောက်သွားလေသည်။

ချွေးဖုန်းထင်း အံ့အားသင့်သွားသည်။

သူသည် စွေတုံလျှူအား တစ်ခါမျှ မမြင်ဖူး မတွေ့ဖူးပါ။
မိမိအား ခေါ်ဆောင်လာသောသူမှာ စွေတုံးလျှူဟု မသိ

ပါ။ စွေတုံးလျှူကလည်း သူ့မျက်နှာကို အားအားရှိတိုင်း လူတကာ
ကို လိုက်ပြမနေမိ။

ချူးဖုန်းထင်းသည် ဘာကြောင့်မှန်း မသိ။ စွေတုံးလျှူက
စောင့်ခိုင်းသည်ကို ယုံယုံကြည်ကြည်ဖြင့် စောင့်နေလေသည်။ သူ
သည် စွေတုံးလျှူကို မြင်မြင်ချင်း ယုံကြည်မိသည်။

ညဉ့်သည် ကုန်ဆုံးတော့မည် ဖြစ်သည်။

မိုးဖွဲများသည် ရပ်တန့်သွားလေပြီ။

ချူးဖုန်းထင်းသည် ကြာကြာမစောင့်ရပါ။

တံခါးငါးပွင့်သွားပြီး ဆယ်ကျော်သက် အိမ်ဖော်နှစ်
ယောက်သည် မီးအိမ်ကိုယ်စီဖြင့် သူ့အား ကြိုဆိုလာကြသည်။

ထို့နောက်...

ချူးဖုန်းထင်းသည် အိမ်ဖော်ခေါ်ဆောင်ရာသို့ နောက်မှ
လိုက်သွားသည်။

အလွန်ကျယ်ဝန်းသော ခြံဝင်းဖြစ်သည်။

ယင်းခြံဝင်းအတွင်းမှ ပန်းဥယျာဉ် လမ်းကလေးအတိုင်း
လျှောက်သွားရာ မကြာမီ အခန်းငါးခန်းမျှရှိသော အဆောက်အဦး
၏ တံခါးဝ၌ စွေတုံးလျှူ ပြုံး၍ စောင့်ကြိုနေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်
ရသည်။

ချူးဖုန်းထင်းသည် စပ်စုတတ်သော သူတစ်ယောက်
မဟုတ်ပါ။

သို့သော် သူမမေးဘဲ မနေနိုင်ပါ။ သူက စွေတုံးလျှူကို
မေးမိသည်။

“ဒီအိမ်က ခင်ဗျားအိမ်လား...”

စွေတုံးလျှူက သူ၏အမေးကို မဖြေပါ။ သို့သော်...

သူက ပြုံး၍ ချူးဖုန်းထင်းအား ပြောလိုက်သည်။

“ခင်ဗျား ဒီမှာ လေးလတီတီ အေးအေးဆေးဆေး အပန်း
ဖြေနိုင်တဲ့ နေရာပါ...”

စွေတုံးလျှူက စကားဆက်လိုက်ပြန်သည်။

“အမှန်ပြောရရင် ခင်ဗျား နှစ်သက်ရင်တော့ နေချင်သ
လောက် နေလို့ရပါတယ်... ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားဟာ နေရာတစ်ခု
မှာ လေးလထက်ကြာအောင် မနေဘူးဆိုတာ ကျုပ်သိထားပါတယ်”

ချူးဖုန်းထင်းက မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

“ကျုပ်က ဘာဖြစ်လို့ ဒီမှာ လေးလလောက် နေရမှာလဲ”

စွေတုံးလျှူက တည်ငြိမ်စွာဖြင့် ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

“ခင်ဗျား... ဒီမှာ ရှိလိမ့်မည်လို့ ဘယ်သူမှ သိမှမဟုတ်
ဘဲ... ဒီမှာနေတဲ့အတွက် ဘယ်သူကမှ လာပြီး မနှောင့်ယှက်နိုင်
ဘူး... လေးလကျော်သွားရင်တော့ အခြေအနေဟာ တစ်မျိုး
ပြောင်းချင် ပြောင်းသွားမှာပါ...”

စွေတုံးလျှူက ရယ်ရင်း စကားဆက်လိုက်သည်။

“လူတစ်ယောက်ဟာ အသက်တစ်ချောင်းပဲ ရှိတယ်...

အသက်မရှိရင် အရက်ကို သောက်နိုင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူးဗျ”

ချူးဖုန်းထင်းသည် အရက်ကိုငဲ့၍ စတင်သောက်နေ၏။

သူ၏ အသည်းနှလုံးမှာ နွေးနွေးထွေးထွေး ရှိလာလေ၏။

“ကျုပ်ဟာ သိုင်းလောကမှာ အပယ်ခံရတဲ့ လူတစ်ယောက် ပါ. . . ဇရာလည်း ထောက်လာပြီ. . . ကနေ့ ခင်ဗျားသာ မကယ်ရင် ကျုပ် အသက်ရှင်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူးဗျာ. . . ဒီကောင်တွေ အကြောင်း ကျုပ် ကောင်းကောင်းသိပါတယ်. . . ”

ချူးဖုန်းထင်းသည် ပြောရင်း အသံများ တိမ်ဝင်သွားသည်။

“ကျုပ်ဟာ မျှော်လင့်ချက် လုံးဝမရှိတဲ့ လူတစ်ယောက်ဗျာ ခင်ဗျားက ဘာကြောင့် ကျုပ်အပေါ် ဒီလောက်တောင် ကောင်းနေရတာလဲ. . . ”

စွေတုံးလျှူက ပခုံးတစ်ချက် တွန့်လိုက်သည်။

“ဘာကြောင့်မှ မဟုတ်ပါဘူး. . . ”

ထို့နောက်. . .

သူက စကားကို ဆက်လိုက်ပြန်သည်။

“ကျုပ်က အလုပ်တစ်ခုခုလုပ်ရင် ဘာအကြောင်းမှ ထည့်ပြီး စဉ်းစားတာ မဟုတ်ဘူးဗျ. . . ”

ချူးဖုန်းထင်းက မေးလိုက်သည်။

“နေပါဦး. . . စားသောက်ဆိုင်က လင်မယား ဘယ်သူလဲဆိုတာ ခင်ဗျား သိသလား. . . ”

စွေတုံးလျှူက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး. . .

“မသိဘူး. . . ”

ချူးဖုန်းထင်းက စကားဆက်ပြန်သည်။

“သူတို့က ဘာဖြစ်လို့ ဒီလူတွေနဲ့ တွေ့ဆုံကြတာလဲဆိုတာ ခင်ဗျား သိသလား. . . ”

စွေတုံးလျှူက ခေါင်းကို ထပ်မံခါယမ်းလိုက်ပြန်သည်။

“မသိဘူး... သိဖို့လည်း ကျုပ် မကြိုးစားဘူး... လူဦး
နှောက်ဟာ အရာရာကို မစဉ်းစားနိုင်ဘူးဗျာ... သူ့ကိစ္စနဲ့ သူရှိမှာ
ပေါ့...”

ချူးဖုန်းထင်းက အံ့သြစွာဖြင့် မေးလိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့ ခင်ဗျား မကြိုးစားတာလဲ...”

စွေတုံးလျှူက စိတ်မရွည်ဟန်ဖြင့် ပြောလိုက်လေသည်။

“ကျုပ်မှာ ခေါင်းခံရမယ့် အလုပ်တွေ အလွန်များနေလို့
ဗျာ... ကိစ္စတိုင်းကို ခေါင်းထဲမထည့်နိုင်ဘူးဗျာ...”

စွေတုံးလျှူသည် တစ်ချက်တွန့်ပြီး ဆက်ပြောသည်။

“လူတစ်ရာမှာ ရှိနေတဲ့ ခေါင်းခံစရာကိစ္စတွေကို စဉ်းစား
နေရင် ခေါင်းကိုက်ရုံပဲ ရှိမှာပေါ့...”

ချူးဖုန်းထင်းက ခပ်အေးအေး ပြောလိုက်သည်။

“ထားပါတော့လေ... ဒါပေမယ့် စားသောက်ဆိုင် ဆန်
ပြုတ်သောက်နေတဲ့ လူတွေဟာ ထိပ်သီးကြေးစား လူသတ်သမား
တွေဆိုတာတော့ ခင်ဗျားကို သိစေချင်တယ်...”

စွေတုံးလျှူက အံ့သြဟန်မပြဘဲ မေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်လား...”

ချူးဖုန်းထင်းက စကားကို ဆက်လိုက်ပြန်သည်။

“ဟုတ်တာပေါ့... သူတို့ကို မသိရင်ခက်မယ်... သူတို့
အခုလို စုဝေးနေကြတယ် ဆိုတာတော့ အလွန်လျှို့ဝှက်တဲ့ လုပ်ငန်း
တစ်ခုကို ကြံစည်နေကြတာနဲ့ တူတယ်...”

စွေတုံးလျှူက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဒီလောက်တော့ ကျုပ်လည်း ရိပ်မိပါတယ်ဗျာ... ကျုပ်

ဟာ ဒီလောက်မတုံးပါဘူးဗျာ. . .”

ချူးဖုန်းထင်းက စားပွဲကို လက်ဝါးဖြင့် ပုတ်လိုက်ပြန်သည်။

“ဒါကြောင့် ခက်နေတာပေါ့. . .”

“သူတို့က လိုက်ပြီး နှုတ်ပိတ်မှာ စိုးရတယ်ဗျ. . .”

စွေတုံးလျှူက အေးတိအေးစက်ဖြင့် ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ဒါကို ကျုပ်သိပါတယ်ဗျာ. . . ဒါပေမယ့် သူတို့က ကျုပ်အပေါ် ဒီလောက်အထိ ရိုင်းလိမ့်မယ်လို့ မထင်ဘူးဗျ. . .”

ချူးဖုန်းထင်းက အံ့ဩစွာဖြင့် မေးလိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ. . .”

စွေတုံးလျှူက ချူးဖုန်းထင်းအား တစ်ချက်ကြည့်ပြီး ပြောလိုက်သည်။

“သူတို့ထဲ လူတစ်ယောက်က ကျုပ်ကို မှတ်မိနေတယ်လို့ ကျုပ်ထင်တယ်. . .”

ချူးဖုန်းထင်းသည် တစ်ချိန်လုံး အရက်သောက်နေရာမှ ထိုစကားကို ကြားလိုက်သောအခါ ဆတ်ခနဲ ခေါင်းမော့လိုက်သည်။

ထို့နောက်. . .

သူက အမောတကာ လေသံဖြင့်. . .

“ဟုတ်ပြီ. . . ကျုပ်ကို ဘာဖြစ်လို့ အသာတကြည် လွှတ်လိုက်တယ်ဆိုတာ အခုမှ ကျုပ် နားလည်လာပြီ. . . ဟုတ်ပြီ. . . ဟုတ်ပြီ. . .”

သူ၏ မေးမှိန်သော မျက်လုံးအစုံသည် ရုတ်ခြည်း ဝင်းလက်တောက်ပလာသည်။

“ပလွေနက်ဟာ ဘယ်သူ့ကိုမှ ချမ်းသာမပေးခဲ့ဘူး... ကျုပ်ကို အခုလွှတ်လိုက်တာဟာ ဘာကြောင့်လဲဆိုတာ ကျုပ် သဘောပေါက်ပြီ...”

သူသည် အရက်ခွက်ကို စားပွဲပေါ်သို့ ပြန်တင်လိုက်ပြီး ပြုံးနေသည်။

“ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲဆိုတာ သူက သိနေတာကိုး...”

သူသည် အရက်အိုးထဲမှ အရက်ခွက်ကို ထပ်မံယူလိုက်ပြီး သောက်လိုက်ပြန်သည်။

“အမှန်ပြောရရင် ကျုပ်က ငတ်နေတယ်ဗျာ... ဒါ ကြောင့် သူတို့ ခိုင်းတဲ့အလုပ်ကို လက်ခံဖို့ လာတာပါ... အခုတော့ သိုင်းလောကမှာ လူတိုင်းလေးစားရတဲ့ စွေတုံးလျှူနဲ့မှ လာတွေ့တာ ကိုး... ကျုပ်တော့ သေပျော်ပါပြီဗျာ...”

စွေတုံးလျှူက ပြုံး၍ ပြောလိုက်သည်။

“ခင်ဗျား မသေရပါဘူးဗျာ...”

စွေတုံးလျှူက စကားဆက်လိုက်ပြန်သည်။

“ခင်ဗျား မသေနိုင်ဘူးလို့တော့ ကျုပ် ပြောရဲပါတယ်...”

ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားနားမှာ ကျုပ် အမြဲမနေနိုင်ဘူး... ကျုပ် မိတ်ဆွေ တစ်ယောက်ဆီကို သွားရဦးမယ်...”

ချူးဖုန်းထင်းက မေးလိုက်သည်။

“သူက ဘယ်မှာနေတာလဲ...”

စွေတုံးလျှူက စိတ်ရှည်ရှည်ဖြင့် ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ဪ... သူက မေတ္တာရိပ်မြုံဆိုတဲ့ အိမ်ကလေး တစ်လုံးဆီကို ရောက်နေတာဗျ... ရက်နှစ်ဆယ်လောက်ရှိပြီ

ထင်တယ်. . .”

ချူးဖုန်းထင်းက မေးငေါလိုက်သည်။

“သူက အဲဒီအိမ်ကလေးမှာ တစ်ချိန်လုံး ခင်ဗျားကို စောင့်
နေတာလား. . .”

စွေတုံးလျှူက ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး. . .

“ဟုတ်လိမ့်မယ်လို့ ထင်တာပဲ. . .”

ချူးဖုန်းထင်းက သဘောပေါက်သွားလေသည်။

“ဟုတ်ပြီ. . . ခင်ဗျားမိတ်ဆွေက အခက်အခဲနဲ့ ရင်ဆိုင်
နေလို့ ခင်ဗျားသွား ကယ်မလို့ မဟုတ်လား. . .”

စွေတုံးလျှူက ပြုံးလျက်. . .

“ခင်ဗျား ဦးနှောက်က တော်တော်ကောင်းတာပဲ. . .”

ချူးဖုန်းထင်းက ကျေနပ်စွာ ပြုံးလိုက်သည်။

“ဒီလောက်တော့ ရပါသေးတယ်ဗျ. . . လူသာအိုတာ
ဉာဏ်က မအိုသေးပါဘူး. . .”

စွေတုံးလျှူက ဦးညွတ်လိုက်ပြီး. . .

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ. . . ဒါကြောင့် အခု ကျုပ်စကားပြော
ဖို့ တစ်ခွန်းပဲ ကျန်ပါတော့တယ်. . .”

ချူးဖုန်းထင်းက မျက်မှောင်တစ်ချက် ကြုတ်လိုက်ပြီး ပြန်
မေးလိုက်သည်။

“ဘာများလဲဗျ. . .”

စွေတုံးလျှူက ပြုံးလိုက်ပြီး. . .

“နောက်မှ တွေ့ကြတာပေါ့. . .”

စွေတုံးလျှူက ယင်းသို့ ပြောလိုက်ခြင်းမှာ ချူးဖုန်းထင်း